

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 11 czerwca 2015 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Cukier —
Refundacja kosztów składowania — Rozporządzenie (EWG) nr 1998/78 — Artykuł 14 ust. 3 —
Rozporządzenie (EWG) nr 2670/81 — Artykuł 2 ust. 2 — Zastąpienie cukru C do celów wywozu —
Przesłanki — Materialna wymiana cukru C na cukier zastępczy — Zastąpienie, którego można dokonać
wyłącznie przy użyciu cukru wyprodukowanego przez producenta z siedzibą w tym samym państwie
członkowskim — Ważność w świetle art. 34 TFUE i 35 TFUE

W sprawie C-51/14

mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy)
postanowieniem z dnia 17 stycznia 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 lutego 2014 r.,
w postępowaniu:

Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG

przeciwno

Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes izby, K. Jürimäe (sprawozdawca), J. Malenovský, M. Safjan
i A. Prechal, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Wathelet,

sekretarz: K. Malacek, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 stycznia 2015 r.,
rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG przez D. Ehlego, Rechtsanwalt,
- w imieniu Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung przez W. Wolskiego oraz J. Jakubiec,
działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez P. Rossiego oraz G. von Rintelena, działających w charakterze
pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 14 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1998/78 z dnia 18 sierpnia 1978 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wyrównywania kosztów składowania w odniesieniu do cukru (Dz.U. L 231, s. 5), zmienionego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1714/88 z dnia 13 czerwca 1988 r. (Dz.U. L 152, s. 23, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1998/78”) oraz wykładni i ważności art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę (Dz.U. L 262, s. 14), zmienionego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 3892/88 z dnia 14 grudnia 1988 r. (Dz.U. L 346, s. 29, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2670/81”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG (zwaną dalej „Pfeifer & Langen”) a Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (federalnym urzędem do spraw rolnictwa i żywności, zwanym dalej „BLE”) w przedmiocie zwrotu refundacji za koszty składowania, którą Pfeifer & Langen miała pobrać nienależnie ze szkodą dla interesów finansowych Unii Europejskiej.

Ramy prawne

Rozporządzenie (EWG) nr 1785/81

- 3 Motywy trzeci, jedenasty i piętnasty rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 177, s. 4) zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1069/89 z dnia 18 kwietnia 1989 r. (Dz.U. L 114, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) brzmiały następująco:

„[...] w celu zapewnienia, aby wspólnotowi plantatorzy buraków cukrowych i trzciny cukrowej [w Unii Europejskiej] nadal korzystali z niezbędnych gwarancji w odniesieniu do zatrudnienia i standardu życia, należy ustabilizować rynek cukru [...];

[...]

[...] przyczyny, które dotychczas doprowadziły do utrzymania przez Wspólnotę [Unię] systemu kwot produkcyjnych dla cukru [...] wciąż pozostają aktualne. Jednakże system ten wymaga dostosowania, aby, po pierwsze, uwzględnić rozwój sytuacji w ostatnim okresie w produkcji, a po drugie dostarczyć Wspólnocie [Unii] instrumentów niezbędnych do zapewnienia, w sprawiedliwy a zarazem skuteczny sposób, żeby producenci sami pokrywali pełne koszty zbytu nadwyżek produkcji wspólnotowej [Unii] przekraczającej spożycie [...];

[...]

[...] ponieważ przydzielanie kwot produkcyjnych przedsiębiorstwom jest sposobem zapewnienia, że producentom płacone są ceny wspólnotowe oraz że posiadają oni rynek zbytu dla swojej produkcji, interesy wszystkich zainteresowanych stron, w szczególności producentów buraków i trzciny cukrowej, powinny zostać wzięte pod uwagę przy przenoszeniu kwot;

[...]” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego rozporządzenia poniżej].

4 Artykuł 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. Na warunkach określonych w niniejszym artykule przewiduje się system rekompensat za koszty składowania, na który składa się ryczałtowa refundacja i jej finansowanie w formie składki.

[...]

2. Koszty składowania:

— cukier biały,

[...]

[wyprodukowanych] z buraków lub trzciny zebranych we Wspólnocie [w Unii] są zwracane ryczałtowo przez państwa członkowskie.

[...]”.

5 Artykuł 24 rozporządzenia podstawowego ustalił dla każdego roku gospodarczego (to znaczy dla okresu od 1 lipca danego roku do 30 czerwca roku następnego) ilości podstawowe dla cukru A i cukru B, które każde państwo członkowskie powinno było rozdzielić między producentów cukru zarejestrowanych na jego terytorium. Producentom przydzielono tym samym kwotę A i kwotę B dla każdego roku gospodarczego. Wyprodukowany cukier przekraczający kwoty A i B nazywano „cukrem C”.

6 Zgodnie z art. 26 tego rozporządzenia:

„1. [...] cukier C, który nie jest przenoszony zgodnie z art. 27 [...] nie może być zbywany na rynku wewnętrznym [...], lecz musi zostać wywieziony w naturalnym stanie przed dniem 1 stycznia następującym z upływem danego roku gospodarczego [...].

[Artykuł 8 nie ma zastosowania] do tego cukru [...].

[...]

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41.

[...]”.

Rozporządzenie nr 1998/78

7 Rozporządzenie nr 1998/78 określa szczegółowe zasady stosowania systemu rekompensat za koszty składowania cukru ustanowionego w art. 8 rozporządzenia podstawowego.

8 Artykuł 14 ust. 3 tego rozporządzenia stanowi:

„W wypadku, gdy dana ilość cukru C zostaje zastąpiona do celów wywozu odpowiadającą jej ilością cukru A albo B, zastąpioną ilość cukru uważa się, do celów refundacji, za cukier A począwszy od dnia dopełnienia celnych formalności wywozowych” [tłumaczenie nieoficjalne].

Rozporządzenie nr 2670/81

9 Rozporządzenie nr 2670/81, przyjęte na podstawie art. 26 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ustalało przesłanki uznania wywozu cukru C za dokonany.

10 Motyw piąty rozporządzenia nr 2670/81 brzmiał następująco:

„[...] producentowi należy zezwolić na wywóz cukru [...], któr[y] nie został[...] przez niego wyprodukowan[y]; konieczne jest, aby w tym przypadku zapewnić płatność kwoty stawki ryczałtowej, która może być uznana we wszystkich przypadkach za rekompensatę każdej korzyści narastającej [wynikającej] z takiej substytucji;

[...]”.

11 Artykuł 2 ust. 2 tego rozporządzenia przewidywał:

„Dowód [...] [wywozu cukru C] zostaje dostarczony przez okazanie:

- a) zezwolenia na wywóz wystawionego producentowi [...] przez właściwy organ państwa członkowskiego, określony w ust. 1;
- b) dokumentów [...] wymaganych dla zwolnienia zabezpieczenia;
- c) oświadczenia producenta stwierdzającego, że cukier C [...] został[...] przez niego wyprodukowan[y];

[...]

Do celów wywozu dany producent może jednak zastąpić cukier C innym cukrem białym w jego naturalnym stanie, objętym [kodem 1701 Nomenklatury scalonej zawartym w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1)] lub izoglukozę C inną izoglukozą o takiej samej zawartości fruktozy, wytworzoną przez innego producenta posiadającego siedzibę na obszarze tego samego państwa członkowskiego. W tym przypadku producent dokonujący substytucji musi zapłacić [...] 1,25 [EUR] za 100 kilogramów [...].

[...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

12 Z postanowienia odsyłającego wynika, że Pfeifer & Langen, producent cukru, skorzystała, w myśl art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, z refundacji kosztów składowania za oddanie na składowanie cukru białego w ramach wspólnej organizacji rynków cukru w latach gospodarczych 1987/1988–1996/1997.

13 W latach 1997–2003 przeciwko Pfeifer & Langen prowadzone było dochodzenie w sprawie oszustwa dotyczącego refundacji kosztów składowania cukru białego w wyżej wymienionych latach gospodarczych. W ramach wspomnianego dochodzenia spółce zarzucono w szczególności, iż w roku gospodarczym 1990/1991 zadeklarowała, jako cukier kwalifikujący się do refundacji, wyprodukowaną ilość cukru przekraczającą kwoty produkcyjne, sklasyfikowaną, w tym przypadku, jako „cukier C”.

- 14 W powyższym względzie Pfeifer & Langen wskazała, iż zakupiła w trakcie roku gospodarczego 1990/1991 pewną wyprodukowaną we Francji ilość cukru kwotowego, nazwanego w tej sytuacji albo „cukrem A” albo „cukrem B”. Cukier ten przewieziono ze wspomnianego państwa członkowskiego do jednego z zakładów Pfeifer & Langen położonego w Niemczech, gdzie został zaksięgowany jako cukier kwotowy. Niemniej ten sam cukier nie został umieszczony w silosach spółki, lecz opatrzone go dokumentami wysyłkowymi i przetransportowano do portu w Antwerpii (Belgia) z zamiarem wywozu poza terytorium Unii jako cukier C. Pfeifer & Langen zgłosiła następnie równoważną ilość cukru C wyprodukowaną z przekroczeniem kwoty cukru (zwanego dalej „spornym cukrem C”) jako cukier wyprodukowany w ramach kwoty, który był przedmiotem wniosku o refundację kosztów składowania.
- 15 Decyzją z dnia 30 stycznia 2003 r. BLE, jako organ właściwy do spraw refundacji kosztów składowania, uchylił w części refundację kosztów składowania przyznaną Pfeifer & Langen za okres od lipca 1990 r. do czerwca 1991 r. i zażądał zwrotu wypłaconej kwoty refundacji. Pfeifer & Langen wniosła zażalenie na tę decyzję.
- 16 Decyzją z dnia 4 października 2006 r. BLE oddalił zażalenie Pfeifer & Langen w zakresie dotyczącym spornego cukru C.
- 17 W dniu 7 listopada 2006 r. Pfeifer & Langen wniosła skargę na tę ostatnią decyzję BLE do Verwaltungsgericht Köln (sądu administracyjnego w Kolonii). W swojej skardze spółka twierdziła zwłaszcza, że prawidłowo zastąpiła do celów wywozu sporny cukier C równoważną ilością cukru kwotowego pochodzącego z Francji, wobec czego cukier C kwalifikował się, zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78, do refundacji kosztów składowania.
- 18 Wyrokiem z dnia 25 listopada 2009 r. Verwaltungsgericht Köln oddalił żądanie Pfeifer & Langen w zakresie, w jakim dotyczyło ono operacji zastąpienia cukru, której spółka ta dokonała. W powyższym względzie wspomniany sąd uznał, iż wymiana ta nie była zgodna z art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81, które wymaga, by cukier zastępczy pochodził od innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim.
- 19 Sąd odsyłający, do którego Pfeifer & Langen wniosła odwołanie od tego wyroku, uważa, że wynik zawisłego przed nim postępowania zależy od ustalenia, czy zastąpienie cukru C do celów wywozu może zachodzić między producentami mającymi siedziby w różnych państwach członkowskich, co wymaga ustalenia, czy do okoliczności sprawy głównej ma zastosowanie przepis art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78, czy też przepis art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 2670/81. O ile bowiem oba te przepisy dotyczą zastąpienia cukru C, o tyle art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78 nie przewiduje żadnej szczególnej przesłanki, natomiast art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 2670/81 ustanawia wymóg, by cukier zastępczy został wyprodukowany przez producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim.
- 20 Ponadto sąd odsyłający uważa, iż należy wyjaśnić, czy przepisy te wymagają, by ilość początkowego cukru C oraz ilość cukru zastępczego zostały zastąpione fizycznie, czy też wystarczające jest zastąpienie księgowo wspomnianych ilości. Wreszcie, jeśli art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 2670/81 miałby znajdować zastosowanie w sprawie głównej, sąd odsyłający zastanawia się, czy ograniczenie zastąpienia do producentów mających siedziby w tym samym państwie członkowskim nie stanowi ograniczenia swobodnego przepływu towarów w Unii.

- 21 W tych okolicznościach Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (wyższy sąd administracyjny dla niemieckiego kraju związkowego Nadrenii Północnej-Westfalii) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy art. 14 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1998/78 reguluje w sposób wyczerpujący kwestię zastąpienia cukru w dziedzinie wyrównania kosztów składowania cukru oraz, czy przepis ten nie ustanawia dla skorzystania z refundacji kosztów składowania przesłanki, że cukier zastępczy musi zostać wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim?
 - 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy art. 14 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1998/78 dla skorzystania z refundacji kosztów składowania cukru ustanawia przesłankę, że cukier C, którego dotyczy zastąpienie, zostaje »materialnie zamieniony« u producenta cukru?
 - 3) W wypadku, gdy art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81 podlega zastosowaniu w odniesieniu do przypadku zastąpienia cukru: Czy art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81 dla skorzystania z refundacji kosztów składowania ustanawia przesłankę, że cukier C, którego dotyczy zastąpienie, zostaje »materialnie zastąpiony« u producenta cukru?
 - 4) Ewentualnie: Czy przepis art. 2 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81 nie obowiązuje w zakresie, w jakim wymaga, by cukier zastępczy „został wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

Uwagi wstępne

- 22 Należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że rozporządzenie podstawowe przewiduje w ramach wspólnej organizacji rynków cukru system kwot krajowych produkcji cukru w Unii. Zgodnie z art. 24 tego rozporządzenia, państwa członkowskie przydzielają, przy poszanowaniu przyznaných im ilości podstawowych, kwotę A i kwotę B dla każdego producenta cukru na swoim terytorium. Cukier wyprodukowany w ramach limitu tych kwot może zostać wprowadzony do obrotu w Unii i korzysta z szeregu środków wsparcia dla produkcji.
- 23 Natomiast wyprodukowany cukier, którego ilość przekracza przydzielone każdemu producentowi kwoty produkcyjne, a mianowicie cukier C, nie może być zbywany na rynku wewnętrznym. W myśl art. 26 rozporządzenia podstawowego cukier ten powinien z zasady zostać wywieziony w naturalnym stanie poza terytorium Unii przed dniem 1 stycznia następującym z upływem danego roku gospodarczego.
- 24 Jak wynika z art. 1 i 2 rozporządzenia nr 2670/81, każdy producent powinien z zasady dokonać wywozu cukru C pochodzącego z jego produkcji. Jednak, jak podkreślono w motywie piątym tego rozporządzenia, prawodawca Unii uznał, że w pewnych przypadkach należy zezwolić tym producentom na wywóz cukru, który nie został przez nich wyprodukowany.
- 25 W tym celu art. 2 ust. 2 akapit drugi wspomnianego rozporządzenia przewiduje mechanizm pozwalający producentowi na zastąpienie do celów wywozu ilość cukru C, którą jest zobowiązany wywieźć, równoważną ilością cukru kwotowego wyprodukowaną przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim. Z przepisu tego wynika zatem, że, poprzez zmianę o charakterze księgowym, cukier zastąpiony, który początkowo zaliczał się do kategorii cukru C,

otrzymuje status cukru kwotowego i może zostać swobodnie wprowadzony do obrotu na rynku wewnętrznym przez producenta, natomiast cukier zastępczy, początkowo wyprodukowany w ramach kwoty, jest wywożony jako cukier C.

- 26 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego ustanawia system rekompensat za koszty składowania cukru, w myśl którego państwa członkowskie są zobowiązane dokonać na rzecz producentów ryczałtowego zwrotu kosztów poniesionych przez nich z tytułu składowania. Zgodnie z art. 26 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia jedynie koszty poniesione z tytułu składowania cukru wyprodukowanego w ramach limitu kwoty A i kwoty B podlegają refundacji, z wyłączeniem kosztów składowania cukru C.
- 27 To właśnie w świetle powyższych rozważań należy odpowiedzieć na pytania sądu odsyłającego.

W przedmiocie pytań pierwszego i czwartego

- 28 W drodze pytań pierwszego i czwartego, które należy przeanalizować łącznie, sąd odsyłający zmierza zasadniczo do wyjaśnienia, po pierwsze, czy art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78 w związku z art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81 należy interpretować w ten sposób, że, w odniesieniu do sytuacji takiej jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której producent zamierza do celów wywozu zastąpić ilość cukru C równoważną ilością cukru kwotowego wyprodukowanego przez innego producenta, powinno się uwzględnić w ramach refundacji kosztów składowania przesłanki zawarte w tym ostatnim przepisie, a po drugie, czy przepis ten jest ważny w świetle prawa Unii w zakresie w jakim wymaga, by cukier zastępczy został wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim.
- 29 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78 przewiduje, że, w wypadku, gdy cukier C zostaje zastąpiony do celów wywozu odpowiadającą mu ilością cukru A albo cukru B, tą zastąpioną ilość cukru uważa się do celów refundacji za cukier A począwszy od dnia dopełnienia celnych formalności wywozowych.
- 30 Uwzględniając brzmienie tego przepisu należy stwierdzić, że ogranicza się on do określenia momentu, począwszy od którego należy, do celów obliczania refundacji kosztów składowania, uznać ilość cukru C zastępowaną prawidłowo cukrem kwotowym, za cukier kwalifikujący się do wspomnianej refundacji.
- 31 Jeśli chodzi o sytuację taką, jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której producent zamierza zastąpić do celów wywozu ilość cukru C równoważną ilością cukru kwotowego wyprodukowaną przez innego producenta, należy także uwzględnić przesłanki zawarte w art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81.
- 32 W powyższym względzie z brzmienia tego ostatniego przepisu wynika, że prawodawca Unii przewidział trzy przesłanki, których spełnienie warunkuje prawidłowość takiego zastąpienia. Po pierwsze, cukier zastępczy powinien być objęty kodem 1701 Nomenklatury scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, po drugie, cukier ten musiał zostać wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim i, po trzecie, producent dokonujący zastąpienia powinien uiścić kwotę 1,25 EUR za 100 kg cukru zastąpionego.
- 33 Niemniej sąd odsyłający wskazuje, że z brzmienia art. 2 ust. 2 akapit drugi pierwotnej wersji rozporządzenia nr 2670/81 w jego niemieckiej wersji językowej nie można z całą pewnością wywieść, iż przepis ten wymaga, by cukier zastępczy został wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim. Ponieważ bowiem we wspomnianej wersji językowej czasownik „produkować” występuje w liczbie pojedynczej, czysto literalna wykładnia tego przepisu mogłaby

sugerować, że przesłanka, zgodnie z którą produkt zastępczy powinien być zostać wyprodukowany przez producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim, odnosi się jedynie do zastąpienia izoglukozy C.

- 34 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że konieczność jednolitego stosowania, a zatem i jednolitej wykładni przepisów prawa Unii, wykluczają rozpatrywanie, w razie wątpliwości, treści danego przepisu, w sposób oderwany w jednej z jego wersji językowych; przeciwnie, wymagają one, by był on interpretowany i stosowany w świetle jego wersji istniejących w innych językach urzędowych (zob. w szczególności wyroki: *Stauder*, 29/69, EU:C:1969:57, pkt 3; *Moksel Import und Export*, 55/87, EU:C:1988:377, pkt 15; *EMU Tabac i in.*, C-296/95, EU:C:1998:152, pkt 36; *Profisa*, C-63/06, EU:C:2007:233, pkt 13).
- 35 Pomimo zaś możliwej dwuznaczności brzmienia art. 2 ust. 2 akapit drugi pierwotnej wersji rozporządzenia nr 2670/81 w jego niemieckiej wersji językowej, z treści tego przepisu w pozostałych urzędowych wersjach językowych, a zwłaszcza: francuskiej, greckiej, włoskiej i niderlandzkiej, wynika wprost, że prawodawca Unii ustanowił jako przesłankę zastąpienia cukru C do celów wywozu wyprodukowanie cukru zastępczego przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim. Co więcej, przesłanka ta wynika jasno z brzmienia tego rozporządzenia w niemieckiej wersji językowej obowiązującego *ratione temporis* w czasie zaistnienia okoliczności faktycznych rozpatrywanego sporu, a zwłaszcza z wyrażenia „die von einem anderen auf dem Hoheitsgebiet desselben Mitgliedstaats ansässigen Hersteller erzeugt worden sind”.
- 36 Wreszcie, w zakresie, w jakim art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81 wymaga, by cukier zastępczy został wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim, sąd odsyłający usiłuje ustalić, czy przepis ten jest ważny w świetle prawa Unii, a zwłaszcza w świetle zasad prawa pierwotnego odnoszących się do swobodnego przepływu towarów, czyli art. 34 TFUE i 35 TFUE.
- 37 Co prawda zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału zakaz ograniczeń ilościowych, jak również środków o skutku równoważnym, przewidziany w art. 34 TFUE i 35 TFUE odnosi się nie tylko do środków krajowych, lecz również do środków pochodzących od instytucji Unii (zob. podobnie wyroki: *Denkavit Nederland*, 15/83, EU:C:1984:183, pkt 15; *Meyhui*, C-51/93, EU:C:1994:312, pkt 11; *Kieffer i Thill*, C-114/96, EU:C:1997:316, pkt 27; a także *Alliance for Natural Health i in.*, C-154/04 i C-155/04, EU:C:2005:449, pkt 47).
- 38 Należy jednak stwierdzić, że określona w art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81 przesłanka, zgodnie z którą cukier zastępczy musi zostać wyprodukowany przez producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim, nawet przy założeniu, że stanowi ona ograniczenie w rozumieniu art. 34 TFUE i 35 TFUE, jest w każdym razie uzasadniona, gdyż nieuchronnie wynika z systemu kwot ustanowionego rozporządzeniem podstawowym.
- 39 Jak wynika z motywów trzeciego, dziesiątego i czternastego rozporządzenia podstawowego, system kwot stanowi jeden ze środków wspólnej organizacji rynków cukru mającej za cel ostateczny stabilizację rynku cukru w Unii i tym samym zapewnienie w szczególność utrzymania niezbędnych gwarancji w zakresie zatrudnienia i poziomu życia producentów w Unii. W powyższym kontekście krajowe kwoty gwarantują producentom ceny wspólnotowe i zbyt dla ich produkcji (zob. podobnie wyrok *Koninklijke Coöperatie Cosun/Komisja*, C-68/05 P, EU:C:2006:674, pkt 59, 62, a także postanowienie *Isera & Scaldis Sugar i in.*, C-154/12, EU:C:2013:101, pkt 46).
- 40 Jak przypomniano w punkcie 22 niniejszego wyroku, prawodawca Unii przewidział w tym celu rozdzielanie przez państwa członkowskie produkcji cukru w Unii. Każde państwo członkowskie powinno zatem, w celu regulacji produkcji cukru, rozdzielić pomiędzy producentów mających siedzibę na jego terytorium przyznane mu ilości podstawowe w postaci kwot A i B.

- 41 Tymczasem takie zastąpienie cukru C do celów wywozu, zachodzące między producentami mającymi siedziby w różnych państwach członkowskich, który to cukier wpisuje się w ramy odrębnych kwot krajowych, mógłby zachwiać strukturą systemu kwot produkcyjnych ustanowionego rozporządzeniem podstawowym. Operacja zastąpienia cukru C do celów wywozu opisana w pkt 25 niniejszego wyroku jest bowiem w rzeczywistości równoznaczna z przenoszeniem kwot od producenta dostarczającego cukier zastępczy do producenta dokonującego tego zastąpienia. Z powyższego wynikałoby w szczególności, że kwoty będące w posiadaniu tych dwóch producentów nie pokrywają się już z kwotami, które zostały im początkowo przydzielone przez ich odpowiednie państwa członkowskie zgodnie z przysługującymi tym państwom ilościami podstawowymi.
- 42 W konsekwencji przesłanka taka jak przesłanka ustanowiona w art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81 nie jest sprzeczna z zakazami przewidzianymi w 34 TFUE i 35 TFUE.
- 43 W świetle powyższych rozważań na pytania pierwsze i czwarte należy odpowiedzieć, że art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78 w związku z art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81 powinny być interpretowane w ten sposób, iż jeśli chodzi o sytuację taką jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której producent zamierza zastąpić do celów wywozu ilość cukru C równoważną ilością cukru kwotowego wyprodukowaną przez innego producenta, w ramach refundacji kosztów składowania należy uwzględnić przesłanki zawarte w tym ostatnim przepisie. Przesłanki te obejmują zwłaszcza wymóg, by cukier zastępczy został wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim. Badanie przedstawionych pytań nie wykazało, by istniał jakikolwiek czynnik mogący wpływać na ważność tego przepisu.

W przedmiocie pytań drugiego i trzeciego

- 44 W drodze pytań drugiego i trzeciego, które należy przeanalizować łącznie, sąd odsyłający zmierza zasadniczo do wyjaśnienia, czy art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78 oraz art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81 powinny być interpretowane w ten sposób, że ustanawiają one, jako przesłankę prawidłowości operacji zastąpienia cukru C do celów wywozu wymóg, by początkowa ilość cukru C oraz ilość cukru zastępczego zostały wymienione przez producenta materialnie.
- 45 Należy od razu przypomnieć, że, jak stwierdzono w pkt 30 niniejszego wyroku, art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78 ogranicza się do określenia momentu, począwszy od którego należy, do celów obliczania refundacji kosztów składowania, uznać ilość cukru C zastępowaną prawidłowo cukrem kwotowym za cukier kwalifikujący się do wspomnianej refundacji. Przesłanki prawidłowości operacji zastąpienia cukru C do celów wywozu przy użyciu cukru kwotowego wyprodukowanego przez innego producenta zostały bowiem określone w art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81.
- 46 W odniesieniu do tego ostatniego przepisu należy stwierdzić, że wśród przesłanek wynikających z brzmienia tego przepisu i przypomnianych w pkt 32 niniejszego wyroku nie znajduje się wymóg, zgodnie z którym początkowa ilość cukru C oraz ilość cukru zastępczego powinny być zostac wymienione materialnie. W konsekwencji wspomniany przepis nie wymaga takiej materialnej wymiany.
- 47 Za przyjęciem takiego wniosku przemawia też fakt, że, jak twierdzą Pfeifer & Langen oraz BLE w ich uwagach przedstawionych na piśmie, cukier biały jest produktem jednolitym, wobec czego nie ma zauważalnych różnic fizycznych pomiędzy, z jednej strony, początkowym cukrem C, a cukrem zastępczym z drugiej strony.
- 48 Poza tym z motywu piątego rozporządzenia nr 2670/81 wynika, że mechanizm zastąpienia cukru C do celów wywozu zmierza do zezwolenia producentowi na zaspokojenie zobowiązania wywozu cukru C, przy równoczesnym dokonaniu wywozu cukru, który nie został przez niego wyprodukowany. Wymóg materialnej wymiany zastąpionych ilość cukru byłby sprzeczny z tym celem.

- 49 W świetle powyższych rozważań na pytania drugie i trzecie należy odpowiedzieć, że art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78 oraz art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81 powinny być interpretowane w ten sposób, iż nie wymagają, jako przesłanki prawidłowości operacji zastąpienia cukru do celów wywozu, by początkowa ilość cukru C oraz ilość cukru zastępczego zostały wymienione przez producenta materialnie.

W przedmiocie kosztów

- 50 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) Artykuł 14 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1998/78 z dnia 18 sierpnia 1978 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wyrównywania kosztów składowania w odniesieniu do cukru, zmienionego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1714/88 z dnia 13 czerwca 1988 r. w związku z art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę, zmienionego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 3892/88 z dnia 14 grudnia 1988 r. powinno się interpretować w ten sposób, iż jeśli chodzi o sytuację taką jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której producent zamierza zastąpić do celów wywozu ilość cukru C równoważną ilością cukru kwotowego wyprodukowaną przez innego producenta, w ramach refundacji kosztów składowania należy uwzględnić przesłanki zawarte w tym ostatnim przepisie. Przesłanki te obejmują zwłaszcza wymóg, by cukier zastępczy został wyprodukowany przez innego producenta z siedzibą w tym samym państwie członkowskim. Badanie przedstawionych pytań nie wykazało, by istniał jakikolwiek czynnik mogący wpływać na ważność tego przepisu.
- 2) Artykuły 14 ust. 3 rozporządzenia nr 1998/78 oraz art. 2 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2670/81 powinny być interpretowane w ten sposób, iż nie wymagają, jako przesłanki prawidłowości operacji zastąpienia cukru do celów wywozu, by początkowa ilość cukru C oraz ilość cukru zastępczego zostały wymienione przez producenta materialnie.

Podpisy